

Præstegaarden med Rengøring overalt i Huset og med Kogen og Brasen i Køkkenet som til et Bryllup eller et Daabsgilde. Emanuel var paa en vis Maade Hansine taknemmelig, fordi hun i disse Dage saa rolig styrede alt og opofrende tog enhver Besværlighed paa sine Skuldre. Men samtidig kunde han ikke lade være at forundre sig lidt over, at hun midt i sin Sorg kunde have Tanke for alle disse hverdagsagtige Ting; og det saarede ham næsten, at hun ved Guttens Tvætning og Indhyllelse i Liglaget ikke havde fældet en eneste Taare. Selv opholdt han sig mest ude i Haven, vandrede her frem og tilbage i de fjernestliggende Alleer, hvor Stegeduften fra Køkkenet og Snakken fra de rengørende Hjelpekoner inde i Stuerne ikke kunde naa ham. Ofte sad han timevis paa en Bænk med Hovedet i sine Hænder sønderknust af Sorg og fortæret af Selvanklager. I sin oprevne Sindsstemning opfattede han Guttens Sygdom som en Prøvelse, Gud havde tilskikket ham, og Barnets Død som Himlens Straf, fordi hans Tro i Nødens Stund havde svigtet, og han i sin Svaghed havde paa kaldt Menneskehjælp mod Forsynets ubønhørlige Vilje. Hver Gang han tænkte paa hin Nat, da han ude fra Jordhøjen i Haven havde stirret ud i Mørket efter Lygteskæret fra Doktorens Vogn og i sin raadløse Fortvivlelse endog fornægtet det himmelske Lys, skjulte han skamfuldt sit Ansigt for Gud. Han havde i sin dybe Anger betroet sig til Hansine; men ogsaa ved denne Lejlighed havde han savnet noget af den rette Alvor hos hende og følte sig ene og uforstaaet i sin Sorg. Hun havde hørt paa hans Bekendelse i Tavshed, havde blot sagt, at Gud vist ikke vilde miskende hans Om-sorg for Gutten, og var derpaa gaaet ud igen til sin Køkkengærning.

Da Begravelsesdagen oprandt, vajede Flagene paa halv Stang over hele Sognet. I Vejlbj var Gaden overstrøet med Grankviste, og selv Børnene var kommen